

De humor van De Bende snapt iedere noorderling. Reyer Boxem

Er was eens een gelukkig man

Een gelukkig mens moet je geen wens laten doen. Dat gaat mis en in de voorstelling 'Grof sandaal' van De Bende en het Noord-Nederlands Toneel gaat dat op zijn Gronings.

VEENDAM

Als Frank den Hollander bij een meezingliedje 'Kom op Veendam' roept, dan weet eenieder dat ie het tegen beter weten in roept, omdat Oost-Groningers in het algemeen en Veendammers in het bijzonder niet echt meezingers zijn. Zo'n grap kan ook alleen maar daar en behoeft geen betoog dat Den Hollander, Peter de Haan en Alina Kiers al decennia aanvoelen welke humor in het noorden het beste werkt. Dat is in 'De Bende speelt: een grof sandaal', dat zondag 8 december in cultuur- en congrescentrum Van Berestein in première ging en van 26 tot en met 29 december in de Stadsschouwburg in Gro-

ningen is te zien, niet anders. Het twee uur durende stuk, geschreven door Jan Veldman (ook al zo'n diehard Groninger) en met Albert Secuur in de hoofdrol, is doorspekt met 'inside'-grappen en running gags. Humor die elke noorderling onmiddellijk snapt. De signatuur van Den Hollander en De Haan is onmiskenbaar, alleen al in de fijne verwijzingen naar eerdere scheppingen als het liedje 'Bie de Lidl' en hun verleden als Rooie Rinus als Pé Daalemmer. De Haan is een kort moment echt een pedaalemmer. Het verhaal gaat over een arme schoenlapper en zijn vrouw. De man is gelukkig in zijn werk en het kelderwinkeltje is een soort zoete inval,

waar dagelijks een oudleraar Duits Birkenstock (Veldman), een zwerver (De Haan) en Den Hollander in allerlei gedaanten komen buurten. Cynthia, de vrouw van de schoenlapper (Kiers), is ambitieuzer en het is ook om haar dat Ab, als er een fee voorbij komt, wenst dat zijn zaak modieuzer wordt. Dat is natuurlijk het begin van het einde, van de winkel en van de relatie tussen Ab en Cynthia en in een The Voice-achtige setting valt Ab zelfs af voor de functie van verkoper in zijn eigen zaak. Ondanks dat ie een gloedvol betoog houdt over wat zijn vak voor hem betekent, oordeelt Cynthia: 'ik mis de passie.' Wat de voorstelling het aan-

zien waard maakt is niet zozeer het verhaal, of de moraal, als wel in de door multi-instrumentalist Remko Wind begeleide liedjes (met als hoogtepunt de schoenen-medley van De Haan), de woordgrapjes, dat wat er voor de kelderraampjes voorbij komt (tot en met een vuilniszak als Grobbekuiken en The Muppets), verwijzingen naar de actualiteit (Onno Hoes) en de uitgevente couleur locale. Want de setting is overduidelijk Noord-Nederland. Zoals de acteurs zijn, zo zijn Groningers. Soms grof, soms naïef, soms kort en krachtig, soms helder, veelal gortdroog en vooral: authentiek.

Herman Sandman